

De 16
en andere rijke teksten
VOOR OKAN

© 2023 - Wablieft

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablieft.be

boeken@wablieft.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Flore Deman

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Tobi

Marc De Bel

Augustus 1963

Eindelijk is het zover.

Of toch bijna.

Nog 90 minuten, zie ik op de klok van de kerk.

Dan speel ik mijn allereerste wedstrijd, bij de miniemen.

Ik zit hier nu al meer dan een kwartier bij het oude scorebord. Ik ben alleen, en net zo poepnerveus als de koeien, die tegen hun zin door boer Kelders van het veld worden gehaald. De laatste koe perst er als pruttelend protest nog snel een kontverse spinazietaart uit.

Vlak naast de middenstip.

Gelukkig kakken die koebeesten geen grote, witte plekken poep, zoals mijn tamme ekster.

Dat zou zeker voor een hoop verwarring zorgen.

Stel je voor: zeven penalty-stippen in het strafschoopgebied.

Nog 85 minuten.

Ik controleer voor de zoveelste keer de inhoud van mijn sporttas.

Handdoek, slip, beenbeschermers, een extra paar kousen en mijn schoen.

De oude linkervoetbalschoen van mijn vader.

Ik neem de wonderslof uit mijn tas en poets hem nog eens extra op.

Hij is een paar maten te groot.

Maar dat geeft niet.

Klein Duimpje ging ook razendsnel met de zevenmijlslaarzen van de reus.

Jammer dat de andere schoen zoek is geraakt.

Vooraf nu mijn rechterbeen weer in orde is.

‘Daarmee kom jij niet aan de aftrap,’ gromt de scheids 80 minuten later.

Mijn droom om ooit met het Nationale Elftal de wereldbeker te winnen knalt in duizend stukken.

Ik kijk smekend naar onze hoofdtrainer.

Maar die heeft het te druk met de moeder van onze keeper. Ik sterf.

‘Slijp die spijkers af aan dat betonnen paaltje,’ komt de hulptrainer mij te hulp. ‘En stop je truitje in je broek, voor je erover valt.’

Ik schuur met de schoen alsof mijn leven ervan afhangt en spring een voetbalgroot gat in de lucht wanneer de scheidsrechter net voor de wedstrijd

toch nog een goedkeurend ‘Nou, vooruit dan ...’
naar me bromt.

Ik stop mijn shirt in mijn broek en spurt het
kaalgegraasde veld op.

‘Als Tobi niet mag meespelen, dan speel ik ook
niet,’ hoor ik Free tegen de trainer zeggen.
Tobi is een jongen uit Afrika. Op de training haalt
hij altijd de gekste kunstjes uit. Nu staat hij er
maar sip bij.

Ook zijn shirt wappert als een vlag uit een van
zijn broekspijpen.

Onze trainer gromt iets en loopt naar de
kleedkamer.

Free is onze kapitein.

De oudste en beste speler van de ploeg.

Zonder hem maken we geen schijn van kans.

Maar de twee verschijnen tot mijn grote
opluchting allebei aan de aftrap.

Free op zijn vertrouwde plaats als libero, Tobi
naast mij in de spits.

De scheids fluit de wedstrijd op gang.

Ik schiet pijlsnel op het doel van de tegenstander af.

Tobi speelt mij de bal door.

Ik schiet en maak een doelpunt.

Na amper een minuut scoor ik!

Of liever: mijn linkerschoen scoort.
Zomaar.
Vanzelf.
Ik juich.
Ik joel.
Ik staar naar het net dat nog trilt.
Een onbeschrijflijk gevoel siddert door mijn
negen jaar oude lichaam.
Ik duik in Tobi's armen en krijg de hele ploeg
over me heen.

Graag had ik hier geschreven dat we een
fantastische wedstrijd speelden en dat Tobi en ik
allebei drie loepzuivere hattricks scoorden.
Helaas.
We verloren de wedstrijd met 1-14.
Maar ik kon niet vlug genoeg thuis zijn om mijn
vader en de rest van de wereld in mijn vreugde te
laten delen.
Mijn leven kon niet meer stuk.
Ik was de topschutter van de ploeg!
En ik was erin geslaagd om twee keer 30
minuten, als een balletdanser met een klompvoet,
behendig tussen de koeienvlaiden te laveren.
Zonder ook maar één keer in zo'n slappe smurrie-
mijn te trappen.

Tobi keerde kort na die eerste wedstrijd terug naar zijn land. Omdat het hier te koud was, volgens onze trainer.

Ik miste hem wel een beetje, en het stukje zon dat hij altijd uitstraalde.

De tijd spoelde Tobi langzaam maar zeker uit mijn geheugen.

Tot hij, zeven jaar later, plots voor de deur stond. Ik herkende hem meteen.

Ook al was hij nu bijna dubbel zo groot en straalden zijn ogen niet meer als vroeger.

Integendeel zelfs, zijn ogen zaten diep in zijn hoofd en keken triest en bezorgd.

Of hij eventjes binnen mocht komen.

Hij wilde mij iets vragen.

Of ik hem wilde helpen, want hij zat zwaar in de problemen.